

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Česká unie sportu, z. s.**, se sídlem Zátokova 100/2, Praha 6, zast. JUDr. Danielem Vidunou, LL.M., advokátem se sídlem Palackého 715/15, Praha 1, proti žalované: **Národní sportovní agentura**, se sídlem Českomoravská 2420/15a, Praha 9 (původně Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1), ve věci žaloby proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 21. 11. 2017, č. j. 502017_4_001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2020, č. j. 11 A 49/2018 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 21. 11. 2017, č. j. 502017_4_001 (dále jen „napadené rozhodnutí“), na základě § 14 odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, poskytlo žalobci dotaci ve výši 16 000 000 Kč, přičemž žalobce žádal o poskytnutí dotace ve výši 22 858 000 Kč.

[2] V návaznosti na doručení tohoto rozhodnutí zaslal žalobce dne 19. 12. 2017 ministerstvu dopis, kterým žádal o vysvětlení, zda a) části žádosti o poskytnutí dotace v Programu IV.-2 týkající se sportovních zařízení ve vlastnictví TJ/SK (členských subjektů

žalobce) bylo uvedeným rozhodnutím nevyhověno, a tedy že ve vztahu k jednotlivým TJ/SK bylo rozhodnuto o neposkytnutí dotace, nebo b) část žádosti o poskytnutí dotace v Programu IV.-2 týkající se těchto zařízení bude vyhodnocena samostatným rozhodnutím ministerstva. Dopisem ze dne 10. 1. 2018 bylo ministerstvem žalobci sděleno, že části jeho žádosti o poskytnutí dotace v Programu IV.-2 týkající se uvedených sportovních zařízení ve vlastnictví TJ/SK bylo uvedeným rozhodnutím nevyhověno, a tedy že ve vztahu k jednotlivým TJ/SK bylo rozhodnuto o neposkytnutí dotace.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), neboť z vyjádření ministerstva dovodil, že součástí napadeného rozhodnutí je i výrok o neposkytnutí dotace ve vztahu k členským subjektům žalobce (TJ/SK).

[4] Městský soud žalobu usnesením ze dne 27. 1. 2020, č. j. 11 A 49/2018 – 42 (dále jen „napadené usnesení“), odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., jelikož napadené rozhodnutí je pozitivním rozhodnutím o poskytnutí dotace, neboť neobsahuje žádný výrok o neposkytnutí požadované dotace, a proto je jeho soudní přezkoumání vyloučeno. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani zrušení § 14 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech, které výlukou ze soudního přezkumu upravovalo, zákonem č. 367/2017 Sb., protože z přechodných ustanovení tohoto zákona vyplývá, že *„v řízení o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci v případech, kdy žádost o dotaci nebo návratnou finanční výpomoc byla podána přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 218/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“*

II. Kasační stížnost, vyjádření ministerstva

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě a v jejím doplnění uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatel se neztotožňuje se závěry městského soudu, že nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se mohl žalobou meritorně zabývat z důvodu neexistence napadeného výroku rozhodnutí, resp. neexistence negativního rozhodnutí o poskytnutí dotace. Takový názor nemůže obstát, jelikož by ve svém důsledku legalizoval postup správních orgánů, kterým by docházelo k obcházení zákona v souvislosti se soudním přezkumem negativních dotačních rozhodnutí. V případě, že by se na danou problematiku mělo nahlížet tak, jak vyplývá z napadeného usnesení, byl by dán správním orgánům nástroj, jak zcela vyloučit soudní přezkum veškerých dotačních rozhodnutí tím, že taková dotační rozhodnutí budou obsahovat pouze pozitivní výrok o poskytnutí dotace bez ohledu na to, v jaké míře je ve skutečnosti žádosti žadatele o poskytnutí dotace vyhověno. *Ad absurdum* by tedy správní orgán mohl např. v případech, kdy z 10 žadatelů o poskytnutí dotace má v úmyslu zcela uspokojit pouze 3 z nich, vydat 3 dotační rozhodnutí, kterými zcela vyhoví žádosti o poskytnutí dotace a současně dalších 7 dotačních rozhodnutí, která budou obsahovat pouze pozitivní výrok o poskytnutí dotace ve výši 1,- Kč. Žádosti takového žadatele o poskytnutí dotace by pak bylo vyhověno v minimálním rozsahu s přihlédnutím k částce požadované v jeho žádosti, avšak současně by toto rozhodnutí bylo vyloučeno ze soudního přezkumu, jelikož by výslovně neobsahovalo negativní výrok o poskytnutí dotace. Takový přístup by byl nepochybně v

pokračování

rozporu se základním právem na soudní a jinou právní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[7] Stěžovatel je přesvědčen, že v předmětném dotačním řízení došlo ze strany ministerstva k vydání negativního rozhodnutí o poskytnutí dotace, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele ve výši 29.000.000,- Kč, a předmětná žaloba proto splňuje podmínky pro soudní přezkum ve správním soudnictví. Současně nemůže obstát ani názor že tím, že stěžovatel akceptoval informaci o změně navržené výše dotace, přistoupil ke změně žádosti v požadované výši dotace, a oznámil ministerstvu, že požaduje nadále dotaci ve výši uvedené v akceptaci, tedy ve výši 16 000 000 Kč. Předně je nezbytné konstatovat, že rozpočtová pravidla, ve znění účinném do 31. 12. 2017, pojem změny žádosti o poskytnutí dotace neznají. Současně je třeba uvést, že vyhlášení předmětného dotačního programu (Program IV.- 2) výslovně uvádí (např. čl. 2 odst. 6, resp. čl. 3 odst. 3.1. poslední věta), že změna projektu není možná a nemělo by tedy k ní být vůbec přihlíženo. Za dané situace tak nemohlo dojít ke změně žádosti stěžovatele tak, že by v důsledku takové změny žádosti napadené rozhodnutí ministerstva bylo dotačním rozhodnutím, kterým bylo žádosti stěžovatele zcela vyhověno. Navíc je nutné zdůraznit, že instrument akceptace zavedlo ministerstvo v rámci Programu IV.-1 (viz výzva k zaslání akceptace o navržené změně žádosti ze dne 3. 4. 2017), když v této souvislosti mj. výslovně uvedlo, že *„pokud do 10 pracovních dnů žádný výše uvedený vyplněný formulář neodešlete, bude Vám následně doručeno vyrozumění o nevyhovění žádosti a dotace vám nebude poskytnuta“*. Takový postup je pak jasným signálem pro dotační žadatele (kteří jsou ze značné míry závislí na čerpání dotačních prostředků), že pokud vůbec chtějí obdržet nějaké dotační prostředky z předmětného programu, musí bez dalšího akceptovat návrh poskytovatele dotace. Taktéž je jasným příkladem svévole správního orgánu, přičemž za situace, kdy se stěžovatel takovému postupu snaží bránit prostřednictvím soudní ochrany, dochází v důsledku právního názoru městského soudu k eliminování možnosti soudního přezkumu nezákonného postupu ministerstva v dotačním řízení.

[8] Za dané situace je tedy zcela nepřijatelné, aby ze strany městského soudu byly na jedné straně úkonům stěžovatele přisuzovány důsledky, které nemají oporu v příslušných právních předpisech, a které jsou navíc žalovanou explicitně vyloučeny samotným vyhlášením dotačního programu (změna projektu) a na straně druhé byl v případě postupů ministerstva aplikován přísně formalistický přístup (z hlediska negativního výroku o poskytnutí dotace), který ve svém důsledku prolamuje ústavní principy zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Takto nestandardní postup ministerstva nemůže jít k tíži příjemce dotace (stěžovatele), coby slabší strany veřejnoprávního vztahu. Takovým postupem by totiž byly popřeny veškeré principy dotačního procesu. V této souvislosti stěžovatel opětovně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46.

[9] Ministerstvo se s právním posouzením věci městským soudem zcela ztotožňuje a kasační námitky stěžovatele považuje za nedůvodné. Především námitku stran obcházení úpravy rozpočtových pravidel tím, že poskytovatel dotace může vydávat pouze kladná rozhodnutí (např. o poskytnutí dotace ve výši 1 Kč), čímž by bylo žadateli o dotaci odepřeno bránit se proti rozhodnutí žalobou u správního soudu, považuje žalovaná za naprosto absurdní a nepřípadnou.

[10] Ministerstvo se ohrazuje proti tvrzení, že by ve vztahu ke stěžovateli postupovalo svévolně. Napadené rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno v souladu s právními předpisy (rozpočtovými pravidly) a předmětnou výzvou k podávání žádostí o dotaci. Žaloba byla správně městským soudem odmítnuta, neboť směřovala proti neexistujícímu výroku rozhodnutí a zároveň žalobou napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím kladným, neboť stěžovatel prokazatelně akceptoval navrženou výši dotace, přičemž rozhodnutí, jímž se žádosti o poskytnutí dotace vyhovuje, je podle rozpočtových pravidel (ve znění aplikovaném v této věci) vyloučeno ze soudního přezkumu.

III. Změna v osobě žalované a její vyjádření

[11] Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonem č. 178/2019 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 115/2001 Sb. o podpoře sportu, byla zřízena Národní sportovní agentura, jako ústřední správní úřad ve věcech podpory sportu, turistiky a sportovní reprezentace státu (viz § 3 a násl. zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění účinném od 31. 7. 2019). Dle § 69 soudního řádu správního je tak žalovaným správní orgán, na který s účinností ke dni 1. 1. 2021 přešla působnost správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni. Ustanovení § 69 s. ř. s. tak upravuje specifický případ procesního nástupnictví *ex lege*, odlišný od úpravy obsažené v § 107 a § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Při přechodu působnosti v důsledku změny zákona proto soud musí jednat se správním orgánem, na který přešla působnost. Neučiní-li tak, zatíží řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020 - 42, body 9 až 15).

[12] Tyto závěry lze aplikovat také na řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ve shora označené věci dospěl k závěru, že na místo původního žalovaného do řízení vstoupila Národní sportovní agentura.

[13] Nejvyšší správní soud zároveň přípisem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 Afs 46/2020 - 39, informoval o řízení v této věci Národní sportovní agenturu jakožto žalovanou a poskytl jí možnost se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřit. Žalovaná se plně ztotožňuje se závěry městského soudu. Tím, že stěžovatel akceptoval navrženou změnu výše dotace, přistoupil tím ke změně žádosti v navržené výši a na základě této změny vydalo ministerstvo rozhodnutí o poskytnutí dotace ve změněné, resp. zúžené výši tak, jak byla stěžovatelem akceptována, čímž ministerstvo vyhovělo požadavku stěžovatele v plném rozsahu. Napadené rozhodnutí, které vyhovuje požadavkům stěžovatele, je rozhodnutím pozitivním, a proto je jeho soudní přezkoumání vyloučeno.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

[15] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Mezi stranami není sporné, že stěžovatel původně žádal o dotaci ve výši 210 661 600 Kč tvořenou částkou 16 000 000 Kč na provoz a údržbu sportovních zařízení v jeho vlastnictví a částkou 194 661 600 Kč na provoz a údržbu sportovních zařízení ve vlastnictví sdružených tělovýchovných jednot a sportovních klubů. Ministerstvo informovalo stěžovatele přípisem ze dne 9. 11. 2017, že dle podmínek dotačního programu je oprávněn o poskytnutí dotace žádat pouze spolek s celostátní působností, a vyzvalo jej k akceptaci změny požadované částky na 16 000 000 Kč. Stěžovatel navrhovanou změnu přijal a ministerstvo napadeným rozhodnutím schválilo poskytnutí dotace v požadované výši 16 000 000 Kč.

[17] Smyslem a účelem dotací toho typu, o jaký jde v nyní projednávané věci, je uskutečnit s omezenými finančními zdroji poskytovatele dotace to, co poskytovatel považuje za „veřejně prospěšné“. S jistou nadsázkou lze říci, že poskytovatel si za cenu dotace „kupuje“ od jejích příjemců službu spočívající v tom, že ten komu dotaci poskytne, bude činit, co poskytovatel chce (a považuje za dobré a žádoucí). Poskytovatel usoudí (na základě vlastní autonomní úvahy; případně s ohledem na další možnosti financování, dané například dotační politikou EU, či na základě jiných relevantních vstupních důvodů pohybuje se v mezích zákona), že na jím zvolený účel poskytne jako dotace prostředky v určité výši. Stanoví si rámcově, co má být možné z dotace financovat, co má být výsledný efekt dotace a kdo jsou její potenciální příjemci. Je nutno zdůraznit, že s výhradou „nadřazených“ dotačních pravidel (typicky daných právem EU, ale nezávisle na čistě vnitrostátním objektivním právem) je zásadně věcí uvážení poskytovatele dotace, jaké podmínky pro její poskytnutí stanoví. Uvnitř prostoru pro toto uvážení je limitován jen velmi omezeně, a sice zejména zákazem zjevné svévole a nedůvodně nerovného zacházení. Má však plné právo pomocí dotační politiky, tedy mj. svým rozhodnutím, co z dotace financovat bude a co nebude, v jaké míře a za jakých podmínek, uskutečňovat cíle, k jejichž plnění má pravomoc v rámci určité působnosti a finanční prostředky, jimiž k tomu účelu disponuje.

[18] Příjemce dotace nemá právo spoléhat se jen proto, že je sám přesvědčen, že jím provozovaná činnost je obecně prospěšná, či proto, že je to tak obecně vnímáno, na to, že dotace na své působení v potřebném množství vždy dostane. Tak by tomu bylo jen v rozsahu, v jakém by měl příjemce nárok na dotaci objektivním právem zakotven. Nad rámec zákonem zakotveného nároku je poskytnutí dotace věcí nejistou, zpravidla neustále znovu poskytovatelem zvažovanou s ohledem na nejrůznější měnící se okolnosti (včetně například politických preferencí toho či onoho ministra). Legitimní očekávání příjemce, že dotace mu bude poskytnuta, byla-li poskytnuta již v minulosti, v doméně takového politického uvážení neexistuje.

[19] Vztah mezi poskytovatelem dotace a jejím příjemcem má odrážet vůli poskytovatele dotace i v procedurální rovině – určí-li poskytovatel dotace předem kritéria jejího poskytnutí a nevyhradí-li si právo na jejich změnu, je tímto svým příslibem nadále vázán v té míře, v jaké není oprávněn jej jednostranně změnit či od něho ustoupit. Závaznosti takového slibu se může potenciální příjemce dotace na jejím poskytovateli domáhat, a to

případně i ve správním soudnictví. Tato zásada však platí i „naopak“ – pokud příjemce dotace akceptuje návrhy poskytovatele na změny rozsahu, podmínek apod. pro poskytnutí dotace oproti tomu, co bylo poskytovatelem určeno dříve, je to věc jeho svobodného rozhodnutí, které musí přijmout se všemi důsledky, byť by se mu následně jevily neúměrně tvrdé. Obecně vzato je žádoucí, aby postupy při poskytování dotací byly pružné a umožňovaly za předpokladu, že se na tom poskytovatel i příjemce shodnou, měnit podmínky poskytnutí dotace s ohledem na měnící se potřeby (ovšem v mezích zákazu zjevné svévole a vedle toho i požadavku, aby dotace v rámci tržní ekonomiky fakticky nepůsobily jako nepovolená veřejná podpora). I v oblasti dotací tedy platí, byť v modifikované podobě, svoboda vůle příjemce dotace a to, že projevená vůle zavazuje.

[20] Obecně vzato nelze příjemce dotace považovat za veřejnoprávní obdobu spotřebitele či slabší strany dotačně-právního vztahu. Absurdita takového přirovnání je patrná zvláště v případě stěžovatele, kterého lze považovat za „profesionála“ v oboru provozování sportovních činností zčásti hrazených z veřejných (typicky dotačních) prostředků. Jistě lze i v dotačně-právním vztahu zkoumat ekonomickou sílu příjemce dotace, jeho „profesionalitu“, schopnost zvládnout administrativní obtíže spojené s dotačním procesem atd., to však z příjemce dotace nečiní bez dalšího subjekt, po němž by nebylo možno vyžadovat přiměřený úsudek a schopnost rozpoznat, že úkony, jež činí, mají pro něho právní důsledky. Projevy vůle jednotlivce jsou obecně vzato vždy „svobodné“ v mezích ekonomické reality. Stejně jako např. osoba samostatně výdělečně činná „akceptuje“ cenu za své služby danou situací na trhu, byť by si možná přála za ně utržit více (a má právo, není-li s touto cenou spokojena, se tržní soutěže neúčastnit), i subjekty, jakým je stěžovatel, mají možnost akceptovat podmínky, za nichž jim poskytovatel dotaci nabízí, anebo neakceptovat (a v druhém z uvedených případů pak buď s poskytovatelem vést právní spor, nebo o dotace neusilovat).

[21] V první řadě je tedy třeba zabývat se účinky interakce mezi stěžovatelem a žalovanou, která vedla k postupnému snížení objemu požadované dotace z původních 210 661 600 Kč na konečných (a žalovanou poskytnutých) 16 000 000 Kč. Městský soud uvedl v odůvodnění svého usnesení, že stěžovatel tím, že akceptoval informaci o změně navržené výše dotace, přistoupil ke změně své žádosti, takže poskytnutí dotace ve výši 16 000 000 Kč bylo takto - po snížení požadavku stěžovatele v důsledku jakéhosi „vyjednávání“ se žalovanou – nutno vnímat jako plné vyhovění žádosti. Námitka stěžovatele proti tomuto názoru městského soudu, a sice že ke změně žádosti o poskytnutí dotace nemohlo dojít, neboť dotační program neumožňoval změny žádosti, není důvodná. Zda a případně jaké změny objemu poskytnutých dotačních prostředků Program IV.-2. umožňoval, by bylo třeba řešit pouze za situace, že by původní projev vůle stěžovatele jako žadatele zůstal nezměněn. Jinak řečeno, pokud by stěžovatel trval na původně požadované částce 210 661 600 Kč, musela by žalovaná buď poskytnout stěžovateli celou tuto částku, čímž by mu plně vyhověla, anebo poskytnout jen její část (například oněch skutečně poskytnutých 16 000 000 Kč) a ve zbytku žádost zamítnout, a to s patřičným (přezkoumatelným a věcnými argumenty podloženým) odůvodněním. Stěžovatel však - a nelze mu v tom bránit, neboť jde o projev jeho vlastní vůle, ovšem mající důsledky - pod „tíhou“ vyjednávání se žalovanou sám svou žádost omezil, a to způsobem přímo předvídaným tzv. akceptační procedurou, která byla žalovaným vyhlášena jako součást podmínek pro poskytnutí dotace. Stěžovatel si akceptací změny (tedy omezením

pokračování

své žádosti na částku, kterou mu poskytovatel nabídl poskytnout) zajistil bezproblémové poskytnutí snížené dotace, zároveň se však připravil o možnost vést spor o její zbytek do původně požadované částky.

[22] Výše uvedený důsledek svého projevu vůle musí stěžovatel přijmout. Bylo na jeho uvážení, zda trvat na původně požadované částce dotace a vést o ni případně se žalovanou spor, v rámci něhož by bylo možné posoudit i to, zda v rozhodnutí o dotaci bylo žalovanou správně posouzeno, nakolik stěžovatel jako žadatel splnil žalovanou stanovené podmínky pro její poskytnutí (součástí posouzení mohlo být i to, zda podmínky samotné nebyly zjevně svévolné či nevedly k nedůvodně nerovnému zacházení), anebo na základě „vyjednávání“ se žalovanou akceptovat jím navrženou částku, která bude jako dotace poskytnuta.

[23] Ke stížnostní námitce, že vyhlášení dotačního programu neumožňovalo změnu projektu, je třeba dodat, že změnu projektu (tj. změnu provedenou čistě o vlastní vůli žadatele, bez podnětu ze strany poskytovatele dotace) nelze ztotožňovat s akceptační procedurou. Smyslem a účelem akceptační procedury je, aby poskytovatel měl k dispozici pružný mechanismus, jenž mu umožní reagovat na převis objemu žadateli požadovaných prostředků nad částkou, kterou se poskytovatel rozhodl na dotační program vynaložit. Akceptační procedura umožňuje poskytovateli okruh žadatelů uspokojit pouze částečně oproti tomu, co si původně přáli získat, a nabídnout určitým příjemcům namísto jimi původně požadovaných částek částku nižší, o níž si ten který příjemce musí uvážit, zda mu bude dostačovat, a zda tedy i nižší než původně požadovaná dotace pro něho má smysl. Jinak řečeno, akceptační procedura je mechanismem, který příjemcům umožňuje zvolit, že od poskytovatele dostanou „aspoň něco“, nikoli vše, co původně chtěli. Svoji volbu vyjádří akceptováním nižší částky a s tím spojeným omezením žádosti. Tímto způsobem omezené žádosti stěžovatele bylo žalovanou plně vyhověno.

[24] Kdyby stěžovatel trval na původně požadované částce, mohlo být v tom rozsahu, v jakém by byla jeho žádost o dotaci zamítnuta, rozhodnutí žalované napadeno řádným opravným prostředkem (rozkladem podle § 152 správního řádu) v rámci řízení o dotaci a následně, po neúspěšném vyčerpání tohoto řádného opravného prostředku, i soudně přezkoumáno ve správním soudnictví. Rozhodnutí o neposkytnutí dotace je rozhodnutím vydaným správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je jím rozhodováno o veřejných subjektivních právech žadatele, resp. je jím zasahováno do jeho právní sféry, a děje se tak v oblasti veřejné správy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 173/2012 - 44). Ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v uvedených rozhodnutích rovněž jednoznačně plyne, že § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel, podle něhož se „na rozhodnutí podle odstavce 4 [kladné rozhodnutí o žádosti o poskytnutí dotace – pozn. NSS]...nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“, nelze na negativní rozhodnutí o žádosti o dotaci aplikovat. Jinak řečeno, ustálená rozhodovací praxe správních soudů připouští, že proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace je přípustný opravný prostředek. V odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, přitom Nejvyšší správní soud uvedl: „*Doslovný výklad rozpočtových pravidel tedy jednoznačně svědčí tomu, že vyluka ze soudního přezkumu se vztahuje pouze na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci vyhověl. Na taková rozhodnutí, jimiž*

poskytovatel žádosti nevyhověl (resp., pokud vyhověl jen částečně, v rozsahu částečného nevyhovění), se obecné předpisy o správním řízení vztahují a není vyloučeno jejich soudní přezkoumání (§ 14 odst. 5 a contrario).“

[25] Městský soud tedy v případě stěžovatele správně jeho žalobu odmítl, jelikož stěžovatel jí brojil proti plně vyhovujícímu rozhodnutí, proti němuž nebyla žaloba přípustná.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný; žalovaná procesně úspěšná byla, avšak žádné náklady nad rámec její běžné činnosti jí nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu